

Jak se Martínek ztratil

Mta ta, mta ta, mta ta — hraje hudba u velikého kolotoče. Prásk, prásk — střílí puška na střelnici. Tutú, tutú — houká holčička na trumpetu s třásněmi. A těch lidí!

„Martínku, drž se mě za ruku. Dávej pozor a neztrať se mi,“ říká maminka Martínkovi.

A lidí je víc a víc.

Před cirkusem troubí šašek na trubku. Vedle šaška sedí na bedně opička a louská oříšek. Martínkovi se opička líbí. Dívá se na ni, prohlíží si ji. Rád by ji pohladil, ale co kdyby ho kousla! Opička mrká a zdá se, že se směje. To se asi směje na mne, myslí si Martínek a směje se také. Rád by věděl, zdali opičky jedí také krupicovou kaši. Zeptá se na to maminky. Otočí se, ale kdepak je maminka? Stojí tu nějaká cizí paní s brýlemi. A vedle té paní také nestojí maminka.. Vedle té paní stojí vousatý pán. A vedle toho pána zase jiná paní s holčičkou a pak ještě jedna paní a ještě, ale žádná z nich není maminka.

Martínek jde maminku hledat. Kde by mohla být? Daleko nebude.

A lidí je víc a víc a všichni jsou cizí.

Okolo chodí děti s maminkami, ale Martínek chodí bez maminky. U velikého kolotoče se zastaví. Na kolotoči se vozí děti na labutích, tygrech, v autech a na koníčkách. Hudba hraje mta ta, mta ta a Martínek pláče.

„Copak se ti stalo, chlapečku?“ zeptá se ho Helenka. Loni tu ještě byla s maminkou, ale letos se prochází sama. Vždyť už chodí do školy.

Martínek se na Helenku podívá a utře si slzy, protože se stydí plakat před holčičkou. Povídá:

„Já jsem Martínek. Nemohu ji najít.“

„Koho nemůžeš najít, Martíнку?“ diví se Helenka.

„Ma — min — ku. Ztratila se mi,“ uplává Martínek.

«Martínku,« říká dědeček, »vlak stojí na druhém najedeme.«
«olej – druhá kolej,« počítá Martínek koleje. Má se nespolehlivě a nesedli si do jiného vlaku. Mohl by je n, třeba do Brna nebo kdoví kam. A Martínek chce om k babičce.

«smívá se dědeček, »ať se nespoleteš.«
»ž počítat do deseti,« povídá Martínek.
»nám takovou pohádku,« řekl dědeček, »jak se kluci počítat a chodili už do školy.«

«divil se Martínek, »školáci, a neuměli se spočítat?«
»hned ti to povím, jen co budeme ve vlaku,« řekl

«i u svého vlaku. Ten měl lokomotivu! Černou jako
»m se leskla. Sycela si docela potichu.

«a budu sedět u okýnka?« zeptal se Martínek.

«ano,« řekl dědeček, »budeš sedět u okýnka, abys
»ku pěkně viděl.«

«u, našli ve voze místo u okýnka, jako by na ně čeka-
»o posadili, hned chtěl Martínek vědět, jak to bylo
»y, co nedovedli počítat. A dědeček začal:

KLUCI NEUMĚLI SPOČÍTAT

to v létě, vypravoval dědeček, v létě bývá horko
rád rozběhne k řece, aby se vykoupal. A tak se šlo

koupat i sedm kluků ze vsi. Nebyli snad docela malí, chodili už do první třídy a počítat už také trochu dovedli. Vedl je Frantík. Chvilí si hráli na písku, stavěli si tunely a hrady a pak hop! – do vody. Stříkali na sebe, zkoušeli plavat, křičeli a prskali, když se jim dostala voda do nosu nebo do očí. Dováděli a hráli si, až se všechny ryby polekaly a odstěhovaly se k druhému břehu.

Najednou se Frantík rozhlédne, zvedne prst a začne kluky počítat:

»Jeden, dva, tři...« a napočítá jich rovných šest. »Kluci!« křičí,